

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ὁρθοδοξίας μας

*« Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδωλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατά Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν... »*

Ὁμοιοπαθητικὴ Χριστιανικὴ Ζωὴ καὶ Ψυχιατρικὴ(*)

Ἀρχιμ. π. Ἀντωνίου Στυλιανᾶκη, Παιδοψυχιάτρου

Ἦδη ἔχει ἐπιτυχῶς παρουσιαστεῖ τὸ θέμα Ὁμοιοπαθητικὴ καὶ Ἰατρικὴ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Ἀθ. Ἀβραμίδη, ποῦ ἔθεσε τὸν «δάκτυλον, ἐπὶ τῶν τύπων τῶν ἡλῶν» χωρὶς φόβο καὶ πάθος.

Εἶναι κρίμα ποῦ οἱ ἱατρικοὶ σύλλογοι δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀσχοληθεῖ καὶ ὅταν θὰ τὸ κάνουν θὰ εἶναι ἴσως ἀργά! Τὸ πρόβλημα πιστεύω ξεκινάει ἀπὸ τὸ ὅτι ἐκεῖνοι, ποῦ ἀσκοῦν τὴν Ὁμοιοπαθητικὴ ἔχουν πτυχίον Ἰατρικῆς καὶ ἔτσι βρῖσκει καταφύγιον ἐπιστημονικότητας.

Ἐξ ἄλλου οἱ ἄλλοι γιατροὶ δὲν ἀντιδρῶν ἀπὸ μιὰ κακῶς ἐννοούμενη συναδελφικότητα ὅπου **ὄ,τι κάνει ἕνας γιατρός, εἶναι ἐξ ὀρίσμου σωστὸ καὶ ἱατρικό!**

Ἴσως ὑπάρχουν καὶ καταλληλότεροι γιὰ νὰ διαπραγματευτοῦν ἕνα τέτοιο θέμα, ἀλλὰ τὸ κάνω ἐπειδὴ παρακινήθηκα ἀπὸ συναδέλφους σὰν χρέος πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ τοὺς ἀδελφούς.

Ποιοὶ συνήθως καταφεύγουν

Δὲν θὰ ἀναλύσω ἐδῶ μὲ ἐπιχειρήματα κατὰ πόσο ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ εἶναι κομπογιαννιτισμὸς μὲ στοιχεῖα Ἰατρικῆς ἢ Ψυχιατρικῆς ἢ ὑποβολῆς. Αὐτὸ ἴσως γίνεαι ἀντικείμενον μελλοντικῆς πραγματείας. Σκοπὸς μας ἐδῶ εἶναι νὰ δοῦμε πρακτικὰ πῶς σκέφτεται κάποιος σήμερον γιὰ νὰ καταφύγει σ' αὐτήν.

Κατ' ἀρχὴν διαπίστωσέ μου εἶναι ὅτι καταφεύγουν ἄτομα μὲ εἰδικὴ ψυχρὴ σύνθεση ἢ κάτω ἀπὸ εἰδικὰ συνθήκας στὴ ζωὴ τους, χωρὶς νὰ θέλω νὰ πῶ μὲ αὐτὸ ὅτι δὲν εἶναι ἄτομα φυσιολογικά.

Συχνὰ ἔχουν δοκιμάσει πολλῶν εἰδῶν ἱατρικὰς θεραπείας χωρὶς σπουδαία ἀποτελέσματα, συνήθως ἐπειδὴ ἡ ἀσθένειά τους ἔχει πολλὰς

ψυχολογικές παραμέτρους, πού είναι φυσικό νὰ μὴν ἐξαλείφονται μὲ τὰ φάρμακα! Ἄρνοῦνται ὁμῶς νὰ παραδεχτοῦν ὅτι ὑπάρχουν κάποιες ψυχολογικές δυσκολίες καὶ «**βολεύονται**» νὰ πιστέψουν ὅτι ἓνα φάρμακο θὰ τοὺς κάνει καλά.

Ἡ «μαγική» λύση στὸ πρόβλημα

Ἐξ ἄλλου ἔχω συχνὰ πελάτες πού ἐνῶ τοῦ ἐξηγῶ, ὅτι ἡ ψυχολογική θεραπεία συνίσταται σὲ ἀλλαγὲς τοῦ τρόπου σκέψης καὶ συμπεριφορᾶς πού θὰ προκύψουν ἀπὸ μιὰ ψυχοθεραπευτική συνεργασία μας, ἐκεῖνοι ἄρνοῦνται καὶ ζητοῦν κάποιο φάρμακο πού μὲ «**μαγικὸ**» τρόπο θὰ τοὺς θεραπεύσει.

Μάλιστα καμιά φορὰ ὑποκύπτουμε στὸν πειρασμὸ νὰ χορηγήσουμε καὶ φάρμακο καὶ βλέπουμε θεαματικὰ ἀποτελέσματα, τουλάχιστον στὴν ἀρχή! (Φαινόμενο placebo).

Ἔτσι δρᾷ καὶ τὸ ὁμοιοπαθητικὸ «φάρμακο» (θυμήθηκα τώρα τὸ μαγικὸ νερὸ τοῦ Καματεροῦ πού θεράπευε ἀκόμη καὶ καρκίνους!).

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀσθενεῖς ἐνθουσιάζονται καὶ βλέπουν ἀποτελέσματα ἀκόμη καὶ πρὶν προλάβει νὰ πάει τὸ φάρμακο στὸ στομάχι (δὲν ἀστειεύομαι, ἀλλὰ γνώρισα καὶ τέτοιες περιπτώσεις). Μετὰ ὁμῶς ἀπὸ ἓνα χρονικὸ διάστημα, ἀπὸ ἡμερῶν μέχρι ἐτῶν ξαναγυρνᾶνε στὰ ἴδια...

Κατὰ βάθος μερικοὶ τὸ ξέρουν, ἀλλὰ θέλουν νὰ πιστέψουν στὴν θεραπεία μὲ τὸ «μαγικὸ» φάρμακο, «**ἀπωθόντας**» ἄλλα προβλήματα καὶ ψυχολογικὰ πού ἔχουν, ἐξ ἄλλου πιστεύουν ὅτι ὁ ψυχίατρος εἶναι μόνο γιὰ τοὺς τρελλούς!

Ἔτσι ὁ ὁμοιοπαθητικὸς γίνεται ἄθελά του καὶ Ψυχίατρος καὶ θεραπεύει ἔστω καὶ ἂν δὲν εἰδικεύτηκε σὲ καμιά εἰδικότητα τῆς Ἱατρικῆς! Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ παράδοξο ἂν τὸ καλοσκεφτεῖ κανεὶς!

Τί γίνεται τώρα μὲ κάποιον πού εἶναι **Χριστιανός**;

Δὲν εἶναι καθόλου σπάνιο καὶ ἐδῶ νὰ ἀρνεῖται κανεὶς τὰ ψυχολογικὰ του προβλήματα (εἶναι συνήθως προβλήματα διαπροσωπικῶν καὶ οικογενειακῶν σχέσεων πού ἡ αἰτία τους ἀνάγεται στὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ δὲν ἔχει νὰ κάνει μὲ ἠθικὰ κίνητρα καὶ νὰ ψάχνει γιὰ τὴν «μαγικὴ λύση»).

Δυστυχῶς, σήμερα καταφεύγουν καὶ οἱ Χριστιανοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὁμοιοπαθητικὴ, σὲ ἱριδολογίες, χειροπρακτικές, μαγνητοθεραπείες, ὀστεοπαθητικές καὶ ἄπειρα ἄλλα, πού δὲν προλαβαίνουμε νὰ τὰ ἀκοῦμε, καὶ γίνονται συχνὰ ἀπὸ ἀνθρώπους μὴ ἐπιστήμονες καὶ μάλιστα ἔναντι ἀδρᾶς ἀμοιβῆς!

Ψυχολογικό φαινόμενο με πνευματικές διαστάσεις

Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ὅτι χάνει ἡ Ἱατρικὴ τοὺς πελάτες της!

Καὶ ἴσως στὸ σημεῖο αὐτὸ καλὸ θὰ ἦταν νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ ἱατρικὴ στὴν Ἑλλάδα τὰ τελευταῖα χρόνια τείνει νὰ χάσει ὁλόένα τὸ ἀνθρώπινό της πρόσωπο καὶ νὰ γίνεται ἐπαγγελματισμὸς καὶ συνταγογραφία.

Ἐδῶ εἶναι σίγουρα τὸ λεπτὸ σημεῖο ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ κέρδισε ἔδαφος.

Ἔτυχε νὰ ἀκούσω περιπτώσεις πελατῶν τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, ποὺ θεραπεύτηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη συνέντευξη ποὺ χαρακτήρισαν καταπληκτικὴ.

Πράγματι λόγῳ τοῦ ὅτι κρατᾶει δύο ὥρες καὶ τοὺς γίνονται λεπτομερεῖς ἐρωτήσεις γιὰ τὴν ἀτομικὴ τους ζωὴ, τοὺς κάνει νὰ νοιώθουν ὅτι ὁ γιατρὸς ἐνδιαφέρεται πραγματικὰ γι' αὐτοὺς καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ μόνο γίνεται ἰσχυρὸς παράγοντας θεραπείας τους, ἔστω καὶ προσωρινῆς...

Τὸ φαινόμενο εἶναι βέβαια κατ' ἐξοχὴν ψυχολογικό, ἀλλὰ γίνεται καὶ πνευματικό, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Χριστιανὸς γνωρίζει ὅτι παίρνει νεράκι (δυναμοποιημένο=ταρακουνημένο!), ἀντὶ γιὰ φάρμακο καὶ περιμένει ἀπὸ κάποια μυστηριώδη «δυναμοποίηση» νὰ τοῦ δώσει τὴ θεραπεία.

Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ κοσμικὴ δύναμη -τὴν ὁποία ἐπικαλοῦνται οἱ Ὁμοιοπαθητικοὶ (βλ. Βυθούλκας) στὰ βιβλία τους- ποὺ θὰ τὸν θεραπεύσει;

Ἄν εἶναι ὁ Θεός, ἔχει προσευχηθεῖ γιὰ τὴν θεραπεία του, πῆρε ἀγιασμό, ἔκανε εὐχέλαιο; Ἄν ὄχι, τότε ἀπὸ ποῦ περιμένει θεραπεία, ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα;

Ξέρω ὅτι στὸ σημεῖο αὐτὸ ἴσως ἀγανακτήσουν μερικοὶ λέγοντας ὅτι ἐμεῖς πήγαμε στὴν Ὁμοιοπαθητικὴ, ἀλλὰ δὲν σκεφτήκαμε ἔτσι...

Ὅμως εἶναι φυσικό, ἔστω καὶ ἂν δὲν σκέφτεται κανεὶς ἔτσι, ὑποσυνείδητα νὰ περιμένει βοήθεια ἀπὸ ἄγνωστα κέντρα ποὺ δὲν συνδέονται μὲ τὴν Ἱατρικὴ, ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ τὴν Πίστη του στὸ Θεὸ (ἄρα ἀφήνεται παραθυράκια στὸν πονηρὸ νὰ εἰσχωρήσει...)· ὁπότε ἐδῶ εἶναι ἡ μεγάλη παγίδα, ποὺ νομίζω δὲν τὴν εἶδαν καὶ ἀρκετοὶ Πνευματικοὶ ποὺ ἐνθαρρύνουν τὰ τέκνα τους πρὸς τὴν Ὁμοιοπαθητικὴ, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ ἀνθρωπιστικὸ της προσωπεῖο.

Σχέση μὲ τὸν Ἀποκρυφισμό;

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος μὲ τὴ σχέση πολλῶν Ὁμοιοπαθητικῶν μὲ τὸν Ἀποκρυφισμό (ποὺ πρόσφατα συγκλόνησε καὶ τὸ πανελλήνιο), ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ περάσει ἀσχολίαστο τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἰδρυτὴς

τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς Σαμουήλ Χάνεμαν εἶχε πρότυπό του τὸν **Κομφού-κιο**, τὸν ὁποῖο χαρακτήριζε «εὐεργέτη τῆς ἀνθρωπότητος»...

Ἐξ ὄνυχος, λοιπόν, τὸν λέοντα!

Ὅσον ἀφορᾶ τέλος τὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα, ὁσάκις μίλησα μὲ συναδέλφους Ὁμοιοπαθητικοὺς δὲν κατάφεραν νὰ ἀπαντήσουν στὰ ἐρωτήματα ποὺ τοὺς ἔθεσα καὶ μερικὲς φορὲς ἦταν καὶ δικά τους ἐρωτήματα αὐτά!

Ὅσες φορὲς μάλιστα ἔτυχε νὰ συμμετάσχουν σὲ Ἱατρικὰ Συνέδρια, ἔγιναν ἀντικείμενο εἰρωνικῶν σχολίων, λόγῳ μὴ τεκμηρίωσης τῶν ἐργασιῶν ποὺ παρουσίασαν καὶ δὲν μπορούσαν νὰ ὑποστηρίξουν.

Αὐτὰ λέει ἡ δική μου ταπεινὴ ἐμπειρία καὶ ἂν κάπου ὑπάρχει μεροληψία εἶμαι ἔτοιμος νὰ δεχθῶ κάθε καλοπροαίρετη κριτική.

(*) Ἐφημ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1149/17.11.1995, σελ. 1 καὶ 4. Ἐπιμέλ. ἡμετ.